

ПОЛИТИЧЕСКА ОРДА

Тошо Тошев

enthusiast

Тошо Тошев
ПОЛИТИЧЕСКА ОРДА

© Тошо Тошев, автор, 2017

© Тони Ганчев, художник на корицата, 2017

© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“, 2017
Enthusiast – запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

ISBN 978-619-164-249-6

Тошо Тошев

ПОЛИТИЧЕСКА
ОРДА

РОМАН

enthusiast

София, 2017

ПРИЗНАНИЕ НА АВТОРА

Знам, читателю, че някои от моите герои могат да ти заприличат на вируси. Да, точно на вируси, които щъкат нахакано между хората, разболяват ги, а те, хората, страдат.

Става дума особено за тези мои герои, които ще ви заприличат на управляващи или на управлявали политици. Това няма да е случайно. И – то е особено важно – независимо че тази книга не е биографична, че имената и самите герои са измислени.

Не съм писал история, това не е моя работа. Има си по-учени хора, наричат се историци, които дялат историята. Придават ѝ формите за харесване, понякога и за вярване.

Аз, повтарям, не съм писал история. С изключение на няколко имена, всички останали са измислени. Измислени, подредени от мен са и техните силуети. Включително и на главния ми герой, един журналист, който доста от вас биха възприели като мой образ и мое подобие. Това също няма да е вярно и точно. Измислена е и главната героиня. Такова момиче дори аз, попроситен от срещи и запознанства, не съм виждал в живота си. Тя, такава, каквато е в книгата ми, е не само една мъжка мечта, но и болка...

Стараех се само духът на времето, което описвам, духът, изгърван от бутилката, да прилича на онзи, който трови годините, наречени Преход. И моля, да бъдем наясно, става дума не за годините Демокрация, а за прехода, трудния преход към нея.

Много от действията в моята книга са не само реални, но те са и принципно верни и точни. Те са толкова верни и точни, че приличат на измислени. И въпреки риска житейската да смаже художествената правда, аз не искам да се лиша от тях.

Това е положението, читателю! Добре, че поне има любов.

Пролог

СЪПРУГЪТ БЕЗ ПРАВО НА СЕКС

Денят ли беше горещ, или тъжният спомен за тялото ѝ изгаряше мислите му? Търкаляха се те като топчета лава, пробиваха и най-тайните стени на душата и потичаха като огън навън. Тези мисли можеха да пробиват като куршум, но малко по-бавно от него и по тази причина неизмеримо мъчително.

Оставаха вътре в главата му и се гмуркаха в мозъка.

Преди няколко дни си смени телефона с последен модел заради големия му екран, от който грееше снимката ѝ. Полегнала върху пясъка с голи бедра, готови да се открехнат всеки момент за лакомата любов, на която бе способна единствено тя. Знаеше, че всеки мъж вероятно мисли така за някоя друга жена, но това си оставаше без значение: сега за него тя беше единствена поне толкова, колкото той бе единствен за себе си. Гледаше снимката и искаше да постави ръцете си върху гладката кожа, дарена ѝ от нейния Господ на атеистите – подарък, без който много жени по света бяха обречени на болезнена всекидневна борба в името на мъжа. Да му осигурят гладък те-

рен, по който се стига до неопишуема радост. И до ярост се стига по този терен, и до непресъхваща мъка...

Гледаше и заедно със сладката болка, потекла в долната част на корема му, усети прилив на ярост: кой ли е фотографът?

„Не, не е от мъжете на плажа“ – писа му Августина.

Дали не му се присмиваше?

Нейният не би позволил да я снимат непознати мъже, реагира светкавично тя, отгатнала мислите му. В момента се плискал с детето в морето. Най-близката ѝ приятелка можела само да я снима така...

„Защото е жена – затова не трепкат ръцете ѝ“ – отговори ѝ той, докато си мислеше: „Колко сме наивни мъжете!“

Не би позволил да я снимат никакви непознати от плажа!? А в същото време, докато той уж я следи от по-плитката част на морето, тя си реди поредната среща с един доста познат, в това число и от бдителния съпруг... Ха-ха, познат? От десетина години само дето преспиваха заедно. Голяма част от тези години след началото на щастливия брак. „Наивни ли? Просто сме будали – парна го през главата, – колко ли пъти и колко други мъже през същите тези години са изтръгвали убийствени звуци от нейния екстаз пред живота? Звучите на вродения ѝ ненаситен талант да се радва на мъжка любов от нов и по-екзотичен партньор...“

Вероятно съвсем подсъзнателно след странния брак той беше решил, че именно този съпруг ще запази Августина само за него. Вярно, тя щеше да му бъде жена, можеше да я има, когато поиска, но нямаше да я притежава. Тя не ставаше за ничия собственост, а особено пък на този недоучил и вмирисан от дребни измами човек. Беше го взела, защото той не можел без нея. Заради неговата

любов, която стигала и за двама. И за гръб. Или кол, към който се привързват по-нежните и увивни растения. Кол, който няма задължителна връзка със сочните плодове върху тях. И заради собствената си жажда по свободата. Тя ѝ бе нужна като бутилката с вино за треперещото сърце на болен за алкохол. Чрез него, точно с този мъж за съпруг, щял винаги да я има. Достатъчно е да знаел, че след всяка чаша любов тя ще се връща винаги у дома.

Всичко това той го разбираше, но защо ли, по дяволи-те, си мислеше, че свободата си тя ще използва само за него? Че съпругът ще бъде верният бодигард на апетита му към тихата ѝ готовност да му отвръща винаги с „да“.

Години по-късно, когато на хоризонта му оставаше единствено залезът, това вече не бе апетит, а лудост по нея. Едва ли, едва ли, пробиваха мозъка му горещите топчета лава от думи, които не искаше да изрече даже наум. Едва ли нейната свобода е била само за него...

Сега, докато пътуваше към морето, където още на другия ден щяха да се срещнат в хотела, който обичаха, снимката, сладостна и мъчителна, подскочаше от телефона в ръцете му. Шофьорът му караше мълчаливо – знаеше, че шефът не обича да говори без нужда за глупости.

Не беше я виждал цели три дни, макар че мнозина на-место „цели“ биха казали „само“ три дни.

Тогава, след едно от най-мрачните събития през живота му, тя остана до късно в дома му. Обичаха се, докато въздухът в стаята се превърна във водород, непознат и за световните ядрени терминатори. Една малка искра можеше да предизвика верижна реакция, която да помете техния свят, което за двамата всъщност бе целият.

А може би това бе най-простата обич, превърнала още преди милиони години живите молекули в хора.

Искрата можеше да запали единствено той. Може би.

– Не знам как ме пусна тогава – каза му месец по-късно тя. – Ако ме беше спрял, нямаше да си тръгна...

Накрая, вече след полунощ и след поредния звън от мъжа ѝ, тя беше тръгнала. С уморени черни кичури по лицето, лепнеща от целувки и сладките течности на дългата им любов. Не, не беше уплашена от семеен скандал – той знаел, че е при него, знаел, че са близки приятели и тя не може да го остави точно сега – сам в празното жилище. Да, наистина, не допускал да имат и нещо така, като между мъж и жена, защото според скромните му представи, той не е на възраст за нея, за нейното изпепеляващо тяло... Няма достатъчно мускули за това.

Не му беше ясно дали трябва да се обиди от тази представа за него, защото болката, че тя тръгва, че ще отиде при другия, бе достатъчно силна, за да смаже в зародиш второстепенния трепет от плитка мозъчна дейност.

Утре тя отново щеше да дойде при него.

– Снощи едва се прибрах – позвъни му на другия ден след последната среща, завряна в крайпътната тоалетна, край която спряха, за да си почине детето. Пътуваха към някакво село до Варна. – Плаках, прибрах се разплакана, цяла нощ плаках. Не можах да заспя...

И защо, защо телефонът ѝ цял следобед мълчи? Ако бяха на плаж, щеше да намери начин да позвъни.

Наближаваше пет, трябва да са се прибрали в хотела – прецени той и реши да ѝ даде някакъв знак. Постара се да измисли най-неутралната дума, ако случайно телефонът ѝ попадне в чужди ръце, и я написа:

– Проблеми?!

Последва мълчание – айфонът като онемяло желязо се потеше в ръцете му.

След половин час ѝ писа отново...

Поредната тишина му подсказа, че може не тя да мълчи, а тъпата техника, връзките по пътя бяха наистина от-вратителни. В ушите му екнеше тъмно-хрипкавият ѝ глас: „Обичам те. Не знаеш колко много, много те обичам“.

Чак в апартаента в „Палас“ нейните думи пробиха най-сетне сплъстената тишина:

– Какво става, няколко пъти звънях? И ти писах...

– И аз... Проблеми ли имаше?

– После се сетих – нямал си връзка по пътя.

Всичко това тя му го пишеше. Мъжът ѝ тропал наблизко из къщата, в която бяха наели стая и самостоятелна баня.

От тихия звук на сигнала, довяващ сладък полъх от нея, нахлуваха глътки живот: да, утрешната среща остава, остава...

– Ти луд ли си, остава, разбира се? В пет часа ще бъда при тебе.

– Точно в пет днеска ти писах – отговори малко без-смыслено той. – Къде беше тогава?

– Бяхме се прибрали, обядвахме нещо...

– Не е ли малко късно за обед? За детето? – уточни.

– Е, не, обядвахме малко по-рано.

– Тогава? – изръси глупаво той, без да допуска дори, че от следващите му няколко думи и от нейните отговори ще гръмнат главолumni събития. – В пет часа може да сте се чукали.

Дали бе изненадана? Вероятно бе точно така, макар че вече доста отдавна за секса те си говореха, все едно се питаха дали предпочита зелена салата, или само домати.

– Да, така беше, горе-долу в пет...

Прозвуча му като тъпа шега. Или може би като при-смех. Макар да вярваше на думите ѝ, че го обича, точно сега това му прозвуча доста брутално. В същото време като светкавица му проблесна, че на съпруг, и особено по време на отпуск, не може лесно да се отказва.

– И къде го направихте? Къде беше детето?

– В банята... Само тя се заключва... Детето заспа.

– И... защо го направи?.. Нали утре ще се видим.

До този момент държеше телефона в ръце и блъскаше по клавишите. Сега го остави и се облегна назад на дивана, стиснал зъби до счуване. На същия този диван бяха правили любов винаги когато бяха заедно в „Палас“. След секунди върху екрана на айфона долетяха отново думите ѝ:

– Той ми е мъж, по дяволите, не мога да му откажа.

– И как стана, по пода ли се търкаляхте? – точно така, по пода на неговата баня в редакцията го бяха правили неведнъж.

– Престани! – долетя от нея.

Нервно и тъжно. Поне така му се искаше, да е тъжно. И дълго не написа нито ред. Засегната от мълчанието му, тя продължи:

– Много добре знаеш как се прави това... в баня... Не беше нищо особено, ако те интересува.

Макар само да четеше думите ѝ, знаеше, че ако можеше да ги чуе, щеше да усети и гняв, гняв срещу него. С цялото си тяло усещаше как се гъне и шепне душата ѝ, докато изписваше думите за отговор на жестокия му въпрос. И накрая, след като отговори на изригналото безумие, със сетни сили извика:

– Сега... по-лесно ли ти стана?

...Мраз!

Не, не му стана по-лесно. Ако беше наблизко, вероятно щеше да я удари.

Изглежда, мълчанието му бе надвиснало тягостно, защото тя сама продължи:

– Той поиска и аз просто се съгласих.

– Защо, защо го направи? – въпросът му не изглеждаше умен и затова тя вкара в думите си ирония. А може би не точно ирония? Може би злобен присмех срещу всички, което им се бе оплело в краката и ги спираше по пътя към другия. Злобен присмех и срещу него, който толкова години не се решаваше да тръгне по-дръзко към нея и просто да я вземе за себе си. Присмех и срещу нея самата.

– Как защо? Та той също е мъж. Искаш... нищо ли да не прави?

Този въпрос бе толкова нелеп и безсмислен, та едва ли не предизвика цял сексуален трактат за сексуалните желания на мъжа като съпруг и на свободния мъж, чиято задача е да носи единствено радости, забравени вече в клетката на семейството.

Минута по-късно, когато думите вече бяха отлетели към нея, се ядоса на себе си – тя вероятно познаваше всичко това. Нещо повече, нямаше начин точно нейната любознателност да не бе открила още много неща, непознати за неговата собствена непохватност... Хватки някакви, хватки на секса и любовта.

– Но съгласи се! – продължи втората част от идиотската си тирада. – Точно това, на което днес си се съгласила, е неподходящо пред нашата среща утре.

Тя мълчеше. Можеше, разбира се, да му възрази, но разбираше, че това сега бе най-малко подходящо. А той искаше да си мисли, че мълчи, защото е тъжна, защото разбира, че го боли.

– Странно ли ти се вижда, че един мъж, който те обича и държи на теб, който те иска за себе си, мисли точно така?

– Не – долетя почти в същия миг. – Не ми се вижда странно.

Дълбоко в себе си той ясно разбираше, че не бива да мисли за всичко това. Никой и никога – мъжът отдавна вече знаеше – не бива да сравнява начина, по който прохожда неговата любов, с филмовата лента от досегашния живот на обичания човек. Макар и незаснета, нея я имаше и тя трябваше да си остане завинаги там, където се е случвала сцената. И въпреки това недвусмислено знание у мнозина от хората мазохистичното любопитство почти винаги надделяваше. Те питаха, ровеха, блъскаха да узнаят и разберат. Да взривят стените към миналото. И да заплуват окървавени през болката, която то причиняваше.

По начин, който за миг ги взриви. Него, след необмисления въпрос, и нея, след бързия и също така необмислен отговор.

– Значи така – не ти е странно? – повтори той.

– Не ми се вижда странно... – отговори му тя.

Това нейно бързо съгласие, дори да бе само удари по клавишите и без мисъл, изгласка още по-идиотския му въпрос... Като го изписа и изстреля към нея, подозираше болката, която ще изпита след миг – тя ще му каже, че направо е луд.

– Но знаеш ли, аз вече искам не само това...

Тя мълчеше.

– Аз вече си мисля, че не мога да понеса и да те докосва дори – продължаваше мъжът, без да усеща, че вече не уточняват срещата си в „Палас“ на другия ден, а разписанието на полет до неизвестен летен курорт, на полет, чиято дестинация е самият живот. С всичките му непредвидими подробности, особено за хора с непресметнати тежести в биографията си, както беше при тях.

Тя продължаваше да мълчи. Занемяла пред неочаквано отворената врата за полет в неизвестна посока. И двамата гръмнати от магията на лудо желание, излетяло като лавата на вулкан и затрупало под хиляди градуси страхове, вопли на близки и разни приятели, дори лицата на родени от досегашния им живот крачещи сенки, обещаващи бъдеще.

– Не искам да те докосва даже с ръка... Не искам да си с него, не искам... Нали не мислиш, че ако един мъж обича една жена, би допуснал и други да я докосват? Дори това да е законен съпруг!

След малко тя му написа:

– Може да се помисли и за това...

– Какво, какво?

– Може някак си да оправим проблема.

Дълго след като свършиха разговора, Августина си мислеше: „Защо, защо чак сега той стигна до тук?“

Такава лудост бликна у нея... Лудост и бясно желание... Не ѝ идваше и наум да си мисли дали е за радост всичко това.

Тошо Тошев
ПОЛИТИЧЕСКА ОРДА

Редактор *Петя Иванова*
Художник на корицата *Тони Ганчев*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Българска. Първо издание
Формат 16/60×90, печатни коли 21
ISBN 978-619-164-249-6

Издава

enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел.: 02/ 943 87 16

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

ПОЛИТИЧЕСКА ОРДА

Тошо Тошев

Аз не съм писал история. С изключение на няколко имена, всички останали са измислени. Измислени, подредени от мен са и техните силуети. Включително и на главния ми герой, един журналист, който доста от вас биха възприели като мой образ и мое подобие. Това също няма да е вярно и точно. Измислена е и главната героиня. Такова момиче дори аз, попроситен от срещи и запознанства, не съм виждал в живота си. Тя, такава, каквата е в книгата ми, е не само една мъжка мечта, но и болка...

Стараех се само духът на времето, което описвам, духът, изтърван от бутилката, да прилича на онзи, който трови годините, наречени Преход. И моля, да бъдем наясно, става дума не за годините демокрация, а за прехода, трудния преход към нея.

Много от действията в моята книга са не само реални, но те са и принципно верни и точни. Те са толкова верни и точни, че приличат на измислени. И въпреки риска житейската да смаже художествената правда, аз не искам да се лиша от тях. Това е положението, читателю! Добре, че поне има любов.

Тошо Тошев

„Отчаяното и омерзено днешно българско общество има нужда от такъв роман остен, роман, който провокира към размисъл и събужда гражданското ни съзнание.“

Иван Гранитски

www.enthusiast.bg

9 786191 642496

Цена 15,00 лв.